

նավահանգիստը, դեպի փարոսը, որ հետաքրքրական զուգահեռություններ մը կկոչվի Արմեն,— հաճախ Փոքր-Ասիո տղոց տրված անուն մը:

Երբ տուն մտանք, Մուսաֆյան ինձ ըսավ.
— Օր մը, հուլիս, գոնե նկարներու մեջ

իրարու հետ հաշտեցնել վերացական ու ձևադրոշմ նկարիչները, որոնք իրար կզգեն, իրարու հետ կկոխտին պարապ տեղը:

Այսպես խոսելով ան կբաժնվի ինձմե, որովհետև ցալգային նոր ձկնորսության մը պետք է ներկա գտնվեր:

ՌԸՆՆ ՊԱՐՈՔ

(«Ժողովուրդ» 8 հոկտեմբեր 1947 թ.)

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԸ ՀՈՒՆԳԱՐ ՀԱՍԱՐԱԿՈՒԹՅԱՆ ԱՌՁԵՎ

Մայիս 13-ին հրապարակագիր, Տոբթոր նախ Իվանի Զոլթան (որ տասներկու տարիներ ապրած է Սովետական Միության մեջ) դասախոսություն մը տվավ հունգար կոմունիստներու հավաքատեղիին մեջ՝ «Անձնական ազատությունը Սովետական Միության մեջ» նյութին շուրջ: Ստորագրյալ անձամբ շնորհակալություն հայտնեցի այդ պատվական հունգարացի դասախոսին, որ նախկին հորթիական բռնապետության ժամանակ, երբ Հունգարիո մեծամասնությունը թունդ թրջասեր էր, համարձակությունը ունեցած էր գիրք մը հրատարակելու հունգար լեզվով՝ «Օտար լեզուներն մինչև Սովետական Միություն» խորագրով, որուն մեջ քողազերծ ըրած էր թուրքին կեղծ դեմոկրասին, նամանավանդ հայոց թուրքերու կողմն քաշած շարժարանները պատկերացրած էր:

Երբ հարգելի դասախոսը իմացավ, որ հայ մըն է իրեն շնորհակալություն հայտնողը, իսկույն խոսք առնելով՝ ներկա գտնվող մոտ երկու հարյուր հունգարացիներու առաջ ըսկըսավ խոսիլ Եվրոպայի անցյալ դիվանագիտության մասին հայոց վերաբերյալ:

Հարգելի պարոնը սապես վերջացուց իր խոսքերը.

«Արևմտյան դրամատիկության պաշտպան

դիվանագիտությունը դեռ չէ բարեփոխված: Հուսախաբ շինինք երբեք: Եթե նրանք ուզեին օգնել հայ ժողովրդին, շատ տարիներ առաջ այդ զուգումներեն կաղատեին անոնք. բայց նրանք այնպես վատ են, որ չօգնեցին հայ ժողովրդին: Անգլիացիք ըսած են թե՛ «Մեր զրահավորները կարող չեն երբեք Արարատ լեռան գագաթը բարձրանալ, որպեսզի կարողանայինք Հայաստանը ազատել»: Բայց կվստահացնեմ ձեզ,— ըսավ պ. դասախոսը,— եթե Արարատի գագաթը քարյուղի հանքեր գտնվեին, շատոնց հանած կլինեին իրենց զրահավորները Արարատի գագաթը:

Այսօր սակայն, շնորհիվ Սովետական Միության, հայ ժողովուրդը ինքնորեն ու անկախ է և կհուսանք ու կսպասենք, որ երեկվան ստորով հայ ժողովուրդը վաղը իր թըշնամիեն հաշիվ պահանջի և ինք լուծի իր դատը, և ոչ մի անգամ այլևս արևմտյան դիվանագետներու դուռը ծեծելու և ազատություն մուրալու ստիպված ըլլա:

Բոլոր ներկաները ծափահարություններով իրենց գոհունակությունը հայտնեցին հարգելի դասախոսին՝ տրված լուսաբանություններուն համար:

Հ. Ս. ՌԵՏՈՒՆԻ

(«Հայաստանյան Ճակատ» 8 հունիս 1947 թ.)

